

Věřte nevěřte, ale být princem není vždycky legrace. Princ Václav by vám o tom mohl vyprávět. Jeho tatínek, král Jindřich Spravedlivý, kdysi vedl tři války. Dvě vyhrál, ale ta třetí skončila nerozhodně a on musel rukoudáním králi sousedního království Dobromyslovi slíbit, že až dospěje jeho syn Václav, ožení se s Dobromyslovou dcerou Helenou, aby se obě království spojila, a tak už nikdy nevyvstal důvod k válce.

Čas utekl jako voda a prince Václava čekala svatba. Nikdo se ho neptal, chce-li si vůbec princeznu vzít za manželku. Netušil, jak princezna vypadá či jaká je, prostě musel splnit slib, který dal jeho královský otec. Protože když je váš tatínek král, musíte se chovat ne, jak vám se líbí, ale jak to vyžaduje blaho lidu a celého království. A tak se král Jindřich s princem a celým doprovodem vydali na cestu.

Václav se však nemínil jen tak vzdát. Několikrát se pokusil z kočáru, ve kterém s otcem jel,

vyklouznout. Ovšem král Jindřich si na něj dával pozor, i když trochu podřimoval.

„Vidím, i když spím,“ varoval svého syna.

„Tati, ještě je čas se vrátit,“ zkoušel to Václav.

„Vezmi laskavě na vědomí, že v tvých letech jsem už byl dávno ženatý,“ opáčil klidně král Jindřich.

„Copak ty.“

„Měl jsem za sebou tři bitvy,“ vypočítával dál Jindřich.

„Všechny tři jsi samozřejmě vyhrál, že,“ přitakal princ.

„To netvrdím,“ připustil král. Chápal princovy obavy, ale ustoupit nemohl. V sázce byla jeho důvěryhodnost i budoucnost království. „Vyhrál jsem pouze dvě. Ta třetí byla nerozhodně.“ To byla právě ta osudná bitva s králem Dobromyslem, která měla pro prince, tehdy ještě malého, tak neblahé následky. A že mu nyní věru nebylo do smíchu.

„Mně není do smíchu, tati, já jsem ji v životě neviděl,“ povzdechl si chudák princ.

„V životě jsi taky nebyl ženat,“ připomenul mu král.

„No ještě toho trochu. Co když je nějaká to...“ obával se princ.

„Ať je, jaká chce, vezmeš si ji stejně, poněvadž jsem dal své slovo.“

„A slovo dělá muže.“

„Královské slovo dělá...“

„Co?“ skočil princ otci do řeči.

Ale král Jindřich se nenechal obměkčit. Ukončil princovy protesty a dál pokračovali mlčky.

Těsně na hranicích obou království se Václav rozhodl použít jako poslední záchranu obvyklou výmluvu. Proti tomu, že si potřebuje odskočit, pan král nemohl nic namítat. Pro jistotu ovšem ke křoví poslal i dva strážce, neboť svého syna moc dobře znal. Jenže ani princ nebyl včerejší a věděl, jak na svého královského otce vyžrát. Už předtím si všiml, že se za křovím potuluje kráva, a rozhodl se ji využít pro svůj únik. Svlékl si kabát, z hlavy sundal čelenku, obojí odložil na kopí hlídačů, zaběhl za křovíčko a přiblížil se ke zvířeti. Zavěsil se zbohu na řetěz od zvonce a fouknul strážcům i králi přímo před nosem. Než si Jindřich uvědomil, že je zle, byl už princ bůhvídkde. Bezpečný ústup si ještě pojistil tím, že maličko podráždil včely v úlech u cesty, a ty se rozlétly do všech stran a bránily vojákům v pronásledování.

„Hledat, najít, přivést!“ poručil král. A jeho rádce vyslal hned dva muže nalevo a dva napravo. Dál se tudíž nemohlo jet. A protože bylo poměrně teplo, Jindřich si sňal královskou korunu, sestoupil z kočáru a procházel se sem a tam. Pak se posadil na schůdky u vozu.

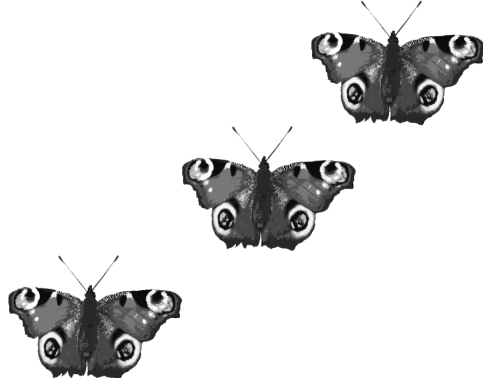
Právě v té chvíli k nim dorazil posel krále Dobromysla se čtyřmi jezdci a královskou vlajkou. Ce-

remoniař v černém kabátě s bílou šerpou seskočil z koně, smekl, uklonil se a pozdravil krále Jindřicha.

„Jménem krále Dobromysla vítáme tě v našem království. Králi Jindřichu, přijmi náš doprovod.“

Král Jindřich se trochu ošíval, když děkoval: „Bude nám potěšením, ale jak vidíte, bohužel, máme polední pauzu. Vydáme se na cestu hned, jakmile se k nám připojí můj syn, tedy princ. Trochu se omeškal.“ A potom ještě rychle dodal: „Ze zdravotních důvodů.“ Nechtěl, aby bylo hned jasné, že princ pláchl.

„Snad bych mohl zatím královskou milost seznámit s programem, který jsme pečlivě připravili,“ nabídl posel krále Dobromysla. „Prvním bodem slavnosti bude poprava.“

A zatímco král naslouchal, kdo koho popraví, princ Václav na svém neobvyklém dopravním prostředku dojel až k zámku, kde sídlil král Dobromysl s princeznou Helenou. Dostal se k zahradní zdi a pokoušel se ji přelézt, jenže kravka zahlédla vodu a dostala žízeň. Princ měl namále, aby nesletěl na zem rovnou po hlavě. A najednou se někdo začal hodně zlomyslně smát.

„To se dělá smát se ušlým pocestným?“ zlobil se princ Václav na dívku, která vyšla ze zahradní branky. „Má žízeň, no, to je toho. Náhodou je to starší typ, ale podává ještě výkony,“ pochválil svou krávu. „Kam se jde, kam se jde?“

„Ven,“ odpověděla dívka. Měla na sobě jednoduché žluté šaty, pod nimi bílou halenku a blondaté vlasy zakrýval světle modrý šátek. V jedné ruce si nesla boty. Právě okusovala jablko.

„Škoda, já dovnitř.“

„Tudy ale ne.“ Dívka zabouchla branku princovi přímo před nosem. Jenže to neznala prince, ten

má vždy něco v záloze. Když přibouchla dvířka, chytil se za ruku a začal naříkat, jako kdyby mu ji přinejmenším urazila. A jakmile dívka chtěla vzít jeho ruku starostlivě do své, využil situace a vklouzl brankou dovnitř. Ocítl se v rozlehlé, divukrásné zahradě s velkým jezerem, nad nímž se skláněly nádherné mohutné stromy.

„Ty simulante! Tam nesmíš!“ rozzlobila se dívka, vběhla za ním a zamířila k loďce na břehu jezírka. Ale princ nezaváhal, zhoupł se na dlouhé větvi a skočil za dívkou. Chopil se bidla, loďka vyjela a princ se dal do zpěvu:

*Znám jednu starou zabradu,
kde bedvábná je tráva,
má vrátka na pět západů
a mně se o ní zdává.*

*Tam žije krásná princezna,
má opálenou pleť,
jen já vím, jak je líbezná,
tak neblázni a sed'!*

*V té zabradě je náhodou
i studna s černou mříží
a stará vrba nad vodou,
co v bladině se zblíží.*

*Ten rybník s lodkou dřevěnou
tu čeká na nás dva.
Tak pojď a braj si s ozvěnou
a zpívej to co já!*